

Sygn. akt III KO 43/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **E. C.**

skazanego za czyn z art. 197 § 4 k.k. i in.

na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 30 czerwca 2021 r.,

w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 6 lipca 2010 r., sygn. akt IV K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 kwietnia 2021 r. skazany E. C. wystąpił do Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] o „wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt IV K [...] Sądu Okręgowego w G.”, przy czym z końcowej części pisma wynika, że skazany uważa, iż powinno to nastąpić z urzędu, a „do czasu wyjaśnienia spraw” należy „zawiesić wyrok”. W uzasadnieniu podał, że wznowienie postępowania oczyści jego osobę z zarzutów, które były „wyssane z palca przez panią Prokurator” i opierały się na pomówieniach kilku przesłuchanych świadków, w tym dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie (PCPR) w K. i zaprzyjaźnionych z nim

osób, że „12 świadków byli na moją korzyść biegli też na moją korzyść”, że „Sędzia pod koniec sprawy poinformował iż wina nie jest udowodniona to świadkowie muszą być przesłuchani no i tych dwóch świadków nic nie wniosło do sprawy”, jednak ostatecznie „zrobili wyrok ale bez uzasadnienia iż nie było jak uzasadnić”. Z treści pisma zdaje się też wynikać, że E. C. swoje skazanie łączy z dążeniem określonych osób do pozbawienia go własności nieruchomości („cała sprawa /.../ to ziemia moja Ojcowizna gdyż zrobiono mnie dłużnikiem Banku [...] SA w K.. /.../ Po wyroku sędziego D. sprzedała moją ziemię razem z komornikiem S. z 35000 tys zł o pow. 9,36 ha wraz zabudowaniami”). Podał również, że „osoba pokrzywdzona w czasie trwania procesu nie wiedząc co się stało z Ojcem chciała by złożyć wyjaśnienia dotyczące tam tego postępowania” (pisownia oryginalna cytowanych fragmentów pisma).

Zarządzeniem z dnia 6 maja 2021 r. Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...], powołując się na art. 544 § 2 k.p.k., wymieniony wniosek przedłożył Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jest dotknięty brakami formalnymi, w tym polegającym na niesporządzeniu wniosku przez podmiot fachowy, czego wymaga art. 545 § 2 k.p.k. W przypadku wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od osoby niebędącej podmiotem fachowym (zazwyczaj od skazanego), przepis art. 545 § 3 k.p.k. umożliwia jednak skierowanie wniosku na posiedzenie w przedmiocie odmowy jego przyjęcia, bez wzywania autora do usunięcia braków formalnych, kiedy odwołuje się on do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu wznowieniowym, albo do okoliczności, które w świetle ustawy nie stanowią podstawy wznowienia postępowania.

Odnosząc to stwierdzenie do realiów niniejszej sprawy należy wskazać, że pismo E. C. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ścisłe powiązanie sporządzonego przez niego wniosku z przesłankami wznowienia postępowania, wyczerpująco wymienionymi w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k. W szczególności podstawą wznowienia postępowania nie może być zapewnienie

skazanego – co czyni E. C. – że nie popełnił przestępstwa i że w trakcie procesu sąd nieprawidłowo ocenił dowody, wobec czego wydany wobec niego wyrok jest wadliwy. Wprawdzie wskazując, że bliżej nieokreślona „osoba pokrzywdzona” chce złożyć „wyjaśnienia” dotyczące postępowania, skazany zdaje się nawiązywać do przesłanki wznowienia z art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. (ujawnienie się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że skazany nie popełnił przypisanego mu czynu), jednak czyni to dalece niekonkretnie (nie podaje o jaką osobę chodzi) i w sposób podający w wątpliwość to twierdzenie, skoro do wniosku nie załączył choćby pisemnego oświadczenia wspomnianej osoby. Jest przy tym prawdopodobne, że była ona przesłuchana w toku procesu. Jeżeli natomiast E. C. nawiązał do zagadnienia pozbawienia go własności nieruchomości (jego zdaniem bezprawnego, co wynika z kopii pisma, które skierował do Ministerstwa Sprawiedliwości – k. 19-20 akt sprawy), sugerując, że jego skazanie było środkiem do osiągnięcia tego celu, to należy zauważyć, że wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., tj. wobec stwierdzenia, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, może nastąpić wtedy, gdy fakt zaistnienia tego przestępstwa został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że z określonego powodu orzeczenie takie nie może zapaść (art. 541 § 1 k.p.k.). Jednak w takim wypadku wniosek o wznowienie powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie stwierdzające niemożność wydania takiego wyroku (art. 541 § 2 k.p.k.), którego to warunku skazany nie spełnił.

Należy także podkreślić, że już wcześniej w Sądzie Najwyższym zarejestrowano sprawy w związku ze staraniami E. C. o wznowienie postępowania, które nie przyniosły oczekiwanego przez skazanego skutku (III KO 75/13, III KO 73/17, III KO 72/18), przy czym w jednej z nich (III KO 75/13) korzystał on z pomocy wyznaczonego z urzędu obrońcy, który wydał opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

Już tylko na marginesie celowe będzie wspomnieć, że E. C. został prawomocnie skazany na długoletnie (15 lat) pozbawienie wolności za drastyczne zachowania zakwalifikowane m.in. z art. 197 § 4 k.k. oraz że – wbrew jego twierdzeniu – po wydaniu wyroków przez sądy obu instancji każdorazowo

sporządzano ich obszerne pisemne uzasadnienia (k. 2991-3070, k. 3429-3453 akt sprawy IV K [...]). Nadto wyrok Sądu odwoławczego był poddany kontroli Sądu Najwyższego w związku z wniesieniem kasacji, w tym przez obrońcę skazanego E. C.. Kasacja ta postanowieniem z dnia 15 marca 2012 r., III KK 244/11, została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w postanowieniu.